

FOAIE PAROHIALĂ SEPTEMBRIE 2025

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

***DUMNEZEU
CAUTĂ
NOI
PRIETENI***

Mă gândesc și mă adresez celor care participă la Liturgia duminicală, la cei care își fac regulat rugăciunile de dimineață, de seară și la masă, care mai recită Rozariul sau chiar Breviarul, uneori. Da, aceste lucruri sunt bune, dar vă puteți numi prietenii lui Dumnezeu? Puteți spune că îl iubiți pe Dumnezeu? Iubirea nu începe acolo unde se termină datoria? Prietenul nu este persoana de care sunt legat printr-o afecțiune deosebită, bazată pe o încredere reciprocă, bazată pe idei sau principii comune? Atunci, Domnul este cu adevărat prietenul meu, cu care petrec timp în fiecare zi, cu care vorbesc și mă întrețin zilnic?

Sunt mulți dintre noi care ar

putea dăruí mult mai mult din timpul lor sau care s-ar putea dăruí mult mai mult rugăciunii, iubirii și prieteniei cu Isus. De aceea, **îmi doresc ca această Foaie parohială să fie un îndemn, măcar pentru unii, la a se dăruí mai mult lui Isus; să fie o încurajare pentru a dăruí și a petrece mai mult timp în fiecare zi, cu disponibilitate și fidelitate. Isus caută oameni care să-L iubească și să se împrietenească mai mult cu El. Nu vrei să fii și tu prietenul lui Isus?**

Unii spun: Domnul mă iubește așa cum sunt! Dumnezeu nu ne iubește așa cum suntem, ci așa cum suntem în Fiul. Tocmai de aceea ni L-a dăruit: ca să învățăm să-I

semănăm.

Eu mă declar creștin, poate că particip regulat la Liturghie, la Sacramente, și nu este rău! **Dar mă pot numi prietenul lui Dumnezeu? Mă simt legat printr-o afecțiune deosebită de Domnul, petrec zilnic timp de calitate cu Domnul, mă întâlnesc zilnic cu El, stau de vorbă cu El, ca și cu un bun prieten? Câtă încredere am eu în Domnul? Cât de mult îmi pasă de Domnul?**

automatismele credinței noastre.

Poate că noi credem, spunem și facem lucrurile așa cum trebuie, dar oare suntem cu adevărat conduși de Duhul Sfânt și transformați după asemănarea lui Cristos la nivelurile cele mai profunde? Dacă dorim să-l întâlnim pe Dumnezeu în cavernele adânci ale sufletelor noastre, trebuie să ne reînnoim continuu angajamentul față de rugăciunea zilnică. Să fim atenți să nu ne

Pentru unii dintre voi, această reflecție va fi, pur și simplu, o încurajare ca să încercați să perseverați în rugăciunea zilnică. Pentru alții, va fi ceva nou, o provocare și, sper, o sursă de inspirație. Dar noi toți trebuie să parcurgem, iar și iar, aceste lucruri de bază legate de rugăciunea zilnică, de prietenia cu Cristos.

Dacă dorim să continuăm să creștem în prietenia cu Domnul, trebuie să cultivăm mereu o viață interioară tot mai profundă. În caz contrar, riscăm să devenim genul de creștini care și-au abandonat „iubirea de la început” (Apocalips 2,4), stagnând în viața spirituală sau rămânând blocați în

risipim, ca să putem să mergem în continuare. **Sufletul are nevoie de rugăciune, așa cum trupul are nevoie de oxigen!**

Aici trebuie să fim foarte clari. Rugăciunea zilnică trebuie să fie mai mult decât recitarea rugăciunilor vocale, cum ar fi „Tatăl nostru”, „Bucură-te, Marie” sau rugăciunea înainte de masă. De asemenea, trebuie să avem în minte ceva mai mult decât anumite devoțiuni, cum ar fi Rozariul sau Coronița Milostivirii lui Dumnezeu sau rugăciunile liturgice ale Bisericii, cum ar fi Rugăciunea de dimineață și de seară. **Respirația profundă a rugăciunii presupune chiar mai mult decât Sfânta Liturghie, care este cea mai**

înalță formă de rugăciune.

Vă faceți oare în fiecare zi timp pentru a cultiva o viață interioară profundă? Vă faceți timp – 15, 20 sau 30 de minute pe zi – pentru o conversație intimă cu Domnul, vorbindu-i ca unui prieten? **Ritmul vieții noastre spirituale ar trebuie să fie dat de întâlnirea noastră zilnică cu Domnul, în ceea ce Biserica numește „meditație”, care presupune reflecția asupra vieții lui Cristos și conversația cu Dumnezeu, despre cum trăim tot mai mult conform planului Său.**

Acest lucru se poate face meditând asupra Scripturii, prin *lectio divina*, sau folosind cărți spirituale clasice, cum ar fi *Imitațiunea lui Cristos*, a lui Tomas de Kempis, sau *Introducerea la viața evlavioasă*, a Sfântului Francisc de Sales. Alții folosesc resurse mai actuale, cum ar fi broșura *De la Răsărit până la Apus*. Aceste lucrări ne ajută să Îl contemplăm pe Dumnezeu și planul Său pentru noi, să Îl întâlnim mai mult în viața noastră de zi cu zi și să trăim mai mult asemenea lui Cristos.

Oricare ar fi metoda pe care o folosim, **cel mai important lucru pentru fiecare creștin este să își rezerve zilnic timp pentru conversația cu Dumnezeu.** Îl putem lăsa să ne vorbească prin intermediul Scripturii sau al sfinților. Putem citi un rând sau două dintr-un text sacru și apoi să ne oprim pentru a reflecta în rugăciune la acele rânduri și să vorbim cu Dumnezeu despre cum le-am putea aplica în viața noastră.

În acest proces de citire, de reflecție și de dialog cu Dumnezeu despre lucrurile la care am meditat, s-ar putea să ne trezim pătrunși

de dorința de a-I spune că Îl iubim sau Îi mulțumim pentru bunătatea Sa. Am putea simți că Dumnezeu ne mângâie sau ne încurajează într-o anumită încercare cu care ne confruntăm. S-ar putea să simțim mai bine că Dumnezeu ne conduce într-o anumită direcție, îndemnându-ne să facem o jertfă sau provocându-ne să facem o schimbare, să ne căim și să cerem iertare pentru un mod în care am eșuat în a iubi așa cum ar trebui.

Unii ar putea întreba dacă acest tip de rugăciune este necesar: „Nu este suficient că mă rog Rozariul în fiecare zi, că recit novene, ascult posturi de radio catolice și rugăciunile de pe aplicațiile catolice; nu este suficient pentru a-mi hrăni viața spirituală? Dar recitarea Psalmilor din Liturgia Orelor? Mulți oameni din zilele noastre nici măcar nu se roagă; eu, cel puțin, îmi fac timp să recit rugăciuni ca acestea”. Dacă vă rugați în aceste moduri, continuați să o faceți; dacă nu o faceți, încercați, încetul cu încetul, să introduceți aceste rugăciuni în viața voastră spirituală, deoarece ele vă vor îmbogăți în mod esențial sufletul. **Dar nu vor aduce la fel de mult rod în viața voastră spirituală dacă nu vă angajați să conversați zilnic cu Domnul, în rugăciune.**

Alții ar putea obiecta: „Dar cum rămâne cu Sfânta Liturghie? Sfânta Liturghie este cea mai înaltă formă de rugăciune! Dacă trebuie să aleg între a merge la o Liturghie din timpul săptămânii și a face rugăciune meditativă în liniște în timpul săptămânii, nu ar trebui să aleg Sfânta Liturghie?”

Da, Sfânta Liturghie este cu

adevărat cea mai înaltă formă de rugăciune. Este Jertfa lui Cristos adusă Tatălui, cel mai mare act de cult din toate timpurile, care este actualizată pentru noi în fiecare Liturghie. Și totuși, dacă nu avem o viață interioară profundă, s-ar putea ca harurile reale pe care le primim în Euharistie să nu aducă atât de multe roade. Avem nevoie de ambele. Sfânta Împărtășanie și conversația sfântă cu Domnul merg mână în mână.

Sfânta Liturghie fără o viață de rugăciune zilnică nu va fi la fel de rodnică în aprofundarea prieteniei noastre cu Dumnezeu. Așa cum explică părintele Jacques Philippe: *„Se poate formula obiecția că harul sfinților ne este și el conferit, mai cu seamă, prin Sacramente. Liturghia este, în sine, mai importantă decât rugăciunea personală. Este adevărat, însă fără o viață de rugăciune, Sacramentele însele ar avea o eficacitate limitată. Ele conferă, de bună seamă, un har, dar acesta rămâne în parte neroditor, deoarece lipsește „pământul bun”*

care să îl primească. De exemplu, ne putem întreba de ce atât de multe persoane care se împărtășesc des, totuși nu sunt sfinte. Adesea, cauza este lipsa unei vieți de rugăciune. Euharistia nu aduce cu sine roadele tămăduirii interioare și ale sfințirii pe care ar trebui să le aducă, deoarece ea nu este primită într-un climat de credință, de iubire, de adorație, de respect față de aproapele, climat care nu poate fi creat decât prin fidelitatea față de rugăciune.”

Întrebați-L pe Isus cum vă invită să petreceți un timp concret în conversație cu El în fiecare zi. Luați-vă un angajament față de El, așa cum ați face-o față de un prieten, de a-l vizita în fiecare zi și de a sta cu el o vreme. Întrebați-L cum vă invită să vă dăruiați Lui mai mult pe parcursul aceluia timp de rugăciune?

Cateheză inspirată din lucrarea „Când te rogi. Încredere, abandonare și transformarea sufletului tău”, de Edward Sri
Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Binele suprem este rugăciunea și dialogul cu Dumnezeu, deoarece aceasta este o unire intimă cu El: așa cum ochii trupului se luminează atunci când contemplă lumina, tot așa sufletul, care se îndreaptă către Dumnezeu, se luminează cu lumina Sa inefabilă. Desigur, e vorba despre o implorare care să nu fie de rutină, ci făcută din inimă; care să nu fie limitată la un timp concret sau la câteva ore determinate, dar care se prelungește zi și noapte, fără întrerupere.

Rugăciunea este lumina sufletului, adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu, mijlocitoare între Dumnezeu și oameni. Ea face ca sufletul să se ridice până la cer și să îl îmbrățișeze pe Dumnezeu cu îmbrățișări inefabile, gustând laptele divin, asemenea copilului care, plângând, o cheamă pe mama sa; prin rugăciune, sufletul își expune propriile dorințe și primește daruri mai mari decât toată natura vizibilă.

Sf. Ioan Gură de Aur